

КОЗА- ДЕРЕЗА

Українська народна казка

Були собі дід та баба. Поїхав дід у ярмарок та й купив собі козу. Привіз її додому, а рано, на другий день, посилає старшого сина ту козу пасти.

Пас, пас хлопець її аж до вечора та й став гнати додому. Тільки до воріт почав догонити, а дід став на воротах у червоних чоботях та й питається:

— Нізонько моя мила, нізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,—тільки пила, тільки й їла!

От дід розсердився на сина, що він погано худобу доглядає, та й прогнав його.

На другий день посилає другого сина—меншого. Пас, пас хлопець козу аж до вечора та й став гонити додому.

Тільки почав до воріт догонити, а дід став на воротах у червоних чоботях та й питається:

— Нізонько моя мила, нізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,—тільки пила, тільки й їла!

От дід і того сина прогнав.

На третій день посилася вже жінку.

От вона погнала козу, пасла весь день; увечері стала догонити до двору, а дід уже стоїть на воротах у червоних чоботях та й питається:

— Нізонько моя мила, нізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок, ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,—тільки пила, тільки й їла!

От той дід прогнав і бабу.

На четвертий день погнав він уже сам козу, пас увесь день, а увечері погнав додому і тільки вигнав на дорогу, а сам навпростець пішов; став на воротах у червоних чоботях та й питається:

— Нізонько моя мила, нізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку,—тільки пила, тільки й їла!

От тоді дід розсердився, пішов до новалія, висталив ніж, став козу різати, а вона вирвалася та й уткнула в ліс. У лісі бачить коза зайчинову хатку,—вона туди вбігла та й заховалася на печі.

От прибігає зайчик, коли чує—хтось є в хатці. Зайчик і питається:

— А хто, хто в мої хатці?

А коза сидить на печі та й каже:

— Я коза-дереза,
За три копи куплена,
Півбока луплена.
Тулу-тулу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

От зайчик злякався, вибіг з хатки, сів під дубком. Сидить та й плаче. Ноли йде ведмідь та й питається:

— Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені, ведмедину не планати, коли в мої хатці звір страшний сидить?

А ведмідь:
— От я його вижену!
Побіг до хатки:
— А хто, хто в зайчиковій хатці?
А коза з печі:

— Я коза-дереза,
За три ноли куплена,
Півбока луплена,
Тулу-тулу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

Ведмідь злякався.
— Ні,—каже,—зайчику-побігайчику не вижену—боюсь.
От знов пішов зайчик, сів під дубком та и плаче.

Коли йде вовк і питається:

— А чого це ти, зайчику-побігачику, плачеш?

— Як же мені, вовчику-братину, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить?

А вовк:

— От я його вижену!

— Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь гнав, та не вигнав.

— Отже вижену!

Побіг вовк до хатки та й питається:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза,
За три копи куплена,
Півбока луплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиним замету,—
Тут тобі й смерть!

Вовк злякався.

— Ні,— каже,— зайчику-побігачику, не вижену— боюсь.

Зайчик знов пішов, сів під дубком та й плаче. Моли біжить лисичка, побачила зайчика та й питається:

— А чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Ян же мені, лисичко-сестричко, не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить?

А лисичка:

— От я його вижену!

— Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь, і вовк гнали—не вигнали!

— Отже вижену!

Побігла лисичка до хатки та:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза,
За три ноли куплена,
Півбока луплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

От лисичка теж злякалась.

— Ні,—каже,—зайчику-побігайчику не жену—боюсь.

Пішов зайчик, сів під дубком та й знову плаче. Ноли це лізе рак-неборак та й питається:
— Чого ти, зайчику-лобігайчику, плачеш?
— Як же мені не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить?
А рак:
— От я його вижену!
— Де тобі його вигнати! Тут ведмідь гнав, та не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, і лисиця гнала, та не вигнала, а то ти!
— Отже вижену!
От поліз рак у хатку та й питається:
— А хто, хто в зайчиковій хатці?
А коза з печі:

— Я коза-дереза,
За три копн куплена,
Півбока луплена,
Тупу-тупу ногами,
Снолю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

А рак усе лізе та й лізе, виліз на піч та:
— А я рак-неборак, як ущипну—буде знак!
Та як ущипне козу клешнями!.. Ноза як замакає, та з печі, та з хати—побігла, тільки видно!
А зайчик радий, прийшов у хатку та так уже ракові дякує! Та й став жити у своїй хатці.

Ціна 1 крб. 80 коп.

ХУДОЖНИК-КОНСТРУКТОР
ОЛЕНА ПАСЛАВСЬКА

КОЗА-ДЕРЕЗА.

Українська народна казка. Для українських дітей. Книжка-грашка (паперовий)
Для шкільного віксту
Художник-конструктор
ОЛЕНА ІВАНОВНА ПАСЛАВСКАЯ
Видавництво „Веселка”
Київ, Васильківська 117

Редактор Е. К. Рибачко
Художній редактор Ж. В. Півораїт
Технічний редактор А. М. Романюк
Коректори В. В. Богданович, І. М. Підбунь.

Заклад на виробництво 8.1X. 1975 р. Підписано до друку 23.IV. 1976 р. Формат 60x90 1/8.
Фін. друк. арк. 7. Умов. друк. арк. 2. Обл.-лук. арк. 2.56 Тір. 3000. Ціна 1 крб. 80 к. Зам. 421
Надруковано в друкарні видавництва „Веселка” Держкомвидав УРСР на Київській
фабриці паперово-целюлози і художніх виробів. Харків, Червоний пап., 14.

© Видавництво „Веселка”, Київ, 1976.